

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.93/2026/12.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. június 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. október 29. napján kihirdetett 2.B.473/2024/26. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2025. március 18. napján előkészítő ülést is tartott, 2025. október 29. napján nem tartott érdemi tárgyalást, határozatát egységes tárgyalás alapján hozta meg.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig lakóhelyére elrendelt bűnügyi felügyeletben töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés büntetésbe, akként, hogy négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 22.817 (huszonkettőezer-nyolcszáztizenhét) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Nyíregyházi Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés szerinti emberölés büntetében. Ezért 6 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte az eljárás során felmerült 1.446.529 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – a vádlott a büntetés enyhítése, védője elsődlegesen eltérő tényállás megállapítása és eltérő minősítés érdekében, másodsorban enyhítés végett jelentettek be fellebbezést, az ügyész – a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül – az ítéletet tudomásul vette.

[3] A védő fellebbezése részletes írásbeli indokolásában elsődlegesen indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlott gyanúsítottként első alkalommal tett vallomását ne vegye alapul és a tényállást a többi vallomása, különösen a helyszíni kihallgatása során elmondottak alapján állapítsa meg. Álláspontja szerint a vádlottból a vele szemben megvalósult tettelegesség váltotta ki a hirtelen fellépő heves indulatokat és jogos védelmi helyzetben cselekedett. Amennyiben büntethetőségi akadály hiányát állapítaná meg az ítéltábla, védence terhére erős felindulásban elkövetett emberölés büntette írható csupán. Másodsorban a büntetés enyhítését kérte, az enyhítő körülmények nyomatékára, különösen a vádlott előkészítő ülésen tett őszinte megbánó beismerő vallomására, büntetlen előéletére, a sértett közreható magatartására és a három kiskorú gyermek eltartási kötelezettségére hivatkozva, mely gyermekek közül egy tartósan beteg.

[4] A vádlott írásbeli beadványában, tartalma szerint bizonyítási indítványokat terjesztett elő, így kérte a Nyíregyházi Törvényszéknek megküldött videófelvétel megtekintését és a boncmester szakorvos meghallgatását, továbbá kérte, hogy a másodfokú bíróság a tanúk részletes vallomásait és középső gyermeke tartós betegségét is vegye figyelembe az ítélete meghozatala során. E bizonyítékok ugyanis azt támasztják alá, hogy a sértett - a tanúk vallomásaival szemben - tudatmódosító szereket használt.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.4/2026/2. szám alatt tett észrevételében kifejtett álláspontja szerint a védelmi fellebbezések nem alaposak. A törvényszék az eljárást perrendszerűen folytatta le, a szükséges és lehetséges bizonyítást foganatosította és a bizonyítékokat gondosan és okszerűen mérlegelve megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó. Indokolási kötelezettségét is teljeskörűen teljesítette. Mindezek okán az eltérő tényállás megállapítására és eltérő minősítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezés, mivel a bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, eredményre nem vezethet. A bűncselekmény jogi minősítése törvényes. Helyesen jutott továbbá arra a következtetésre is, hogy a vádlott többször megváltoztatott vallomását figyelembe véve, jogos védelmi helyzet javára nem állapítható meg, ahogy a jogi minősítés kérdése körében az erős felindulás sem volt igazolható, így az emberölés privilegizált esete nem állapítható meg. A bűnösségi körülményeket helytállóan vette számba, és súlyuknak megfelelően értékelve a középérték alatt állapította meg a büntetés mértékét, melynek további enyhítésére nincs alap, ahogy a járulékos kérdésekben hozott rendelkezések is megalapozottak.

[6] Indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsulésen hagyja helyben, azzal, hogy az ítélet [39] bekezdésében igazítsa ki a sértett nevét, valamint a másodfokú határozatig bűnügyi felügyeletben töltött időt is számítsa be a vádlott büntetésébe.

[7] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülbírálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, tekintettel arra, hogy a vádlott és védője nyilvános ülés kitűzését indítványozták [Be. 598. § (2) és (5) bekezdés], tárgyalás szükségessége ugyanakkor nem merült fel.

[8] A nyilvános ülésen, amelyen az ügyészség képviselője nem kívánt jelen lenni, a védő a bejelentett fellebbezést és annak indokolását változatlan tartalommal fenntartotta, továbbra is elsősorban a vádlott felmentését kérte jogos védelmi helyzetre hivatkozva, másodsorban a cselekmény emberölés privilegizált eseteként történő minősítését, harmadsorban pedig a büntetés enyhítését. Csatolta a vádlott gyermekei, tanú16 és tanú17 vonatkozásában készült szakpszichológusi véleményeket, tanú18 tekintetében a szociális segítő feljegyzését, valamint a tanú17 tartós betegségről szóló igazolást.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán a korábbiakat megismételve, elsősorban gyermekeinek nevelésére hivatkozva a büntetés enyhítését kérte, egyben megbánását fejezte ki.

[10] A védelmi fellebbezések nem megalapozottak.

[11] Az ítéltábla a bejelentett védelmi perorvoslat irányára tekintettel, a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírált a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[12] Mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút, sem olyan relatív perjogi hibát, amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pontok, Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pontok]. Perjogi hibára egyébként az eljárás résztvevő sem hivatkozta.

[13] Az ítéltábla a vádlott bizonyítási indítványait a nyilvános ülésen elutasította, tekintettel arra, hogy a videófelvevételről készült írásos vádlotti beadványt, amely a Nyíregyházi Törvényszékhez 2025. február 3. napján érkezett, a bíróság a 2025. március 18. napján megtartott tárgyaláson, míg a boncjegyzőkönyvet és az igazságügyi toxikológiai szakértői véleményt a 2025. szeptember 2. napján megtartott tárgyaláson ismertette, a tárgyalás anyagává tette, ekképpen azok tartalma az elsőfokú bíróság előtt is ismert volt.

[14] Ezt követően az ítéltábla a tényállás megalapozottságát vizsgálta [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[15] Megállapította, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a tényállás tisztázása érdekében a vádlottat kihallgatta, illetve korábbi vallomásait ismertette, mivel az eljárás bírósági szakában nem kívánt vallomást tenni. Kihallgatta valamennyi, az ügy megítélése szempontjából releváns információval bíró tanút, a vádlott és a sértett családtagjait, rokonait és a lakókörnyezetükben élőket, felolvasás útján a bizonyítás anyagává tette tanú10 tanú vallomását, védői indítványra okirati bizonyítékot szerzett be, az okirati bizonyítékokat és az ügyben keletkezett igazságügyi szakértői véleményeket ismertette, a szakértőket a tárgyaláson meghallgatta. A személyi- és tárgyi bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően külön-külön és összességükben is értékelte, tényállását részben a vádlott ténybeli beismerő vallomása, egyebekben mérlegeléssel, az érdemi részeket illetően egybehangzó tanúvallomások, okirati bizonyítékok és szakértői vélemények adatai alapján állapította meg, tekintettel arra, hogy a vádlott az eljárás különböző szakjaiban tett vallomásai számos változáson estek keresztül, főleg a cselekményt megelőző vádlotti agresszió, illetve a cselekményt közvetlenül megelőző eseménysor tekintetében.

[16] A vádlott ugyanis az eljárás nyomozati szakában tett első vallomásában még az elmúlt egy évben a sértett drogfogyasztása miatt történt gyakori veszekedéseiről és fizikai bántalmazásáról vallott. A vádbeli eseményekről pedig akként számolt be, hogy élettársa ökölbe szorított, felemelt kézzel ment felé, ezért kapta fel a kést és szúrta oda védekezésül neki, a másik sérülést viszont hadonászás közben szenvedte el. Mivel dulakodtak is egymással, ezért gondolta először, hogy a sértett magát szúrta meg. A letartóztatása tárgyában tartott ülésen már úgy fogalmazott, hogy nagyon félt a sértettől, de a szúrás részleteire nem

emlékezett, helyszíni kihallgatásán aztán ismét részletes vallomást tett és azt vallotta, hogy élettársa ráütött a fejére és a vállára két-három alkalommal, miközben azt hangoztatta, hogy kitapossa a belét, sőt, a gyerekeket is bántalmazni akarta. Következő kihallgatásán ismét nem emlékezett a részletekre, azt hangoztatta, hogy állandó félelemben élt, mivel a sértett őt rendszeresen bántalmazta, végül a tárgyalás bírósági szakában ismét visszatért ahhoz, hogy nem emlékszik pontosan a történetekre, az előkészítő ülésen elfogadta a vádiratban foglaltakat, míg a tárgyaláson érdemi vallomást nem tett.

[17] A vádlott tehát kizárólag a szűrésok tényét illetően tett beismerő vallomása volt következetesen egyező, a sérülések hadonászás következtében történő keletkezését pedig az orvosszakértők kizárták, a vádlottal egy háztartásban élő hozzátartozói, az édesanyja, a testvére és a sógora, akik egyébként a cselekmény idején is a lakóházban tartózkodtak a szomszéd szobákban, sem a vádlott sértett általi korábbi bántalmazását és drogfogyasztását, sem a cselekményt közvetlenül megelőző bántalmazását nem támasztották alá, azt azonban mindannyian megerősítették, hogy a sértett aznap el akart költözni. Tettlegességet a számos tanúvallomás közül mindössze ketten igazoltak, tanú13, aki egyszer egy pofonnak, valamint tanú4, aki egy lökdösődésnek volt szemtanúja. A tanúk azonban egyezően állították, hogy az utóbbi időben közöttük feszültté vált a viszony, gyakorivá váltak a veszekedések, a tanúk egy része gyanította, hogy a sértett drogfogyasztóvá vált, azonban a boncjegyzőkönyv, valamint az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény tartalma alapján a sértett véréből és vizeletéből alkohol vagy kábítószer nem volt kimutatható, ezért kétséget kizáróan aznapi, vagy rövidebb időn belüli kábítószerfogyasztása sem nyert alátámasztást.

[18] Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységéről a megfelelő részletességgel adott számot és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy tekintettel a vádlotton esetlegesen fellelhető külsérelmi nyomok hiányára, valamint arra, hogy a közvetlen családtagoktól, akik valamennyien a lakóházban tartózkodtak, segítséget a vádlott nem kért, visítás, veszekedés hangjaira senki nem figyelt fel közvetlenül a cselekményt megelőzően, nem volt igazolható a sértett részéről történt megelőző bántalmazás sem, amely a vádlott jogos védelmi helyzetét támasztotta volna alá.

[19] Az ítélet bizonyítékok értékelését tartalmazó III. részében a [39] és [45] bekezdések igényeltek csupán kisebb korrekciót, tekintve, hogy elírási hiba folytán a [39] bekezdésben sértett1 sértett neve helytelenül tanú15ként került feltüntetésre, a [45] bekezdésben pedig nem a vádlott, hanem a sértett szervezetében nem volt kimutatható kábítószer és más tudatmódosító anyag.

[20] A fentiek alapján részbeni, esetlegesen teljes megalapozatlanság nem volt tetten érhető.

[21] Vizsgálta az ítéltábla a történeti tényállás mellett az ítélet személyi részét is. A Be. 561. § (3) bekezdés b) pontja alapján a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények csupán annyi korrekciót igényeltek a nyilvános ülésen elhangzottak, valamint a csatolt okiratok alapján, hogy a vádlott családi állapota hajadon, három kiskorú gyermeke közül, akiknek eltartásáról gondoskodik, egy tartós beteg, jelenleg munkahellyel, jövedelemmel a vádlott nem rendelkezik, három gyermeke után járó 60-70.000 forint családi pótlék jogosultja tanú3, a vádlott édesanyja és egyben a gyermekek gyámja. A vádlott ellen más büntetőeljárás nincs folyamatban (elsőfokú ítélet [4] bekezdés).

[22] Az ítélet teljes vagy részbeni megalapozatlanságának hiányában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban a Be. 591. § (1) bekezdése alapján, a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan. Ennek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja

meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett a mikénti mérlegelése, ami a bizonyíték bizonyító ereje felülmérlegelésének főszabály szerinti tilalmát, a közvetlen bizonyítékvizsgálat, bizonyítékkal szembesülés tiszteletben tartását jelenti (Kúria Bhar.III.1201/2018/10., Kúria Bhar.122/2024/20.).

[23] A felülbírálat során az ítéltábla nem észlelt olyan körülményt sem, amely a vádlott felmentését vagy az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé, a törvényszék büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény jogi minősítése is helyes volt, eltérő minősítésre nem volt alap.

[24] A jogos védelmi helyzetre [Btk. 22. § (1) bekezdés] történő védői hivatkozás nem foghatott helyt, a vádlotti cselekvőséget személye ellen intézett jogtalan támadás ugyanis a sértett részéről nem előzte meg, jogos védelmi helyzetben a vádlott jogtalan támadása folytán éppen a sértett volt (Kúria 4/2013. Büntető Jogegységi Határozat, BH2022. 284.), ezért jogtalan támadás hiányában nem merülhetett fel a vádlotti magatartás elhárító cselekményként történő értékelése.

[25] A jogi minősítés kapcsán a törvényszék helytállóan hivatkozott a Kúriának az élet- és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatára és annak iránymutatásait figyelembe véve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott legalább eshetőleges szándéka a sértett életének kioltására irányult, figyelemmel az elkövetés eszközére, a szúrások, különösen a szív-tájéki szúrás irányára, erejére, amelyek alapján az általános élettapasztalat szerint is, a vádlottnak a legsúlyosabb eredménnyel számolnia kellett. A tudottan az élet kioltására is alkalmas támadás végrehajtása (létfontosságú szerv adott eszközzel és erővel történő támadása) a halálos eredmény bekövetkezésébe való belenyugvást, azaz az eshetőleges vádlotti szándék fennállását igazolja.

[26] A teljesség kedvéért rögzítendő továbbá, hogy az emberölés büntettének megállapításához nem szükséges a megelőző ölési szándék megléte, azaz a sértett megölésének előzetes elhatározása. A cselekmény végrehajtása során kialakuló rögtönös szándék ugyanúgy megalapozza az élet elleni bűncselekmény megállapítását, mint az előzetesen meglévő, korábban kialakult ölési szándék (EBH2019. B.1.). A vádlott által elkövetett cselekmény, ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, erős felindulásból elkövetett emberölésként sem minősülhetett (Btk. 161. §), tekintettel arra, hogy a vádlott, bár kétségkívül felindult állapotban cselekedett, az nem méltányolható okból származott. Az erős felindulásban elkövetett emberölés pedig nem állapítható meg, ha a jogerős ítéleti tényállásban nem szerepel olyan sértetti magatartás, ami ténybeli alapot nyújt a terheltnek méltányolható okból származó erős felindulásának megállapítására (Kúria Bfv.III.78/2018/5.). Jelen ügyben ilyen előzmény pedig nem volt igazolható.

[27] A helyesen megállapított eshetőleges szándéokra tekintettel mellőzni volt szükséges az ítélet jogi indokolásának (IV. rész) [54] bekezdés utolsó mondatának második mondatrészét, a vádlott szándéka ugyanis nem a sértett megölésére irányult, ez esetben ugyanis egyenes szándékát kellett volna megállapítani. Az volt megállapítható, hogy a vádlott szándéka nem csupán a sértett megijesztésére avagy testi sérülés okozására irányult, hanem a halálos eredményt bár nem kívánta, de abba belenyugodva cselekedett. Mellőzendő volt – a fentebb kifejtettek okán - továbbá az [54] és [63] bekezdésekből a sértett vádlottal szemben tanúsított hosszabb ideje fennálló *bántalmazó* magatartására történő utalás, mivel a tanúk a veszekedéseket igazolták csupán kétséget kizáróan, amellet, hogy a cselekményt közvetlenül megelőző sértetti bántalmazás sem nyert bizonyítást.

[28] Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette és vette figyelembe a büntetés célját és a büntetéskiszabás elveit, figyelemmel volt továbbá a középmértékre is - amely 10 év volt -, illetve Magyarország Alaptörvényének II. cikkében rögzítettek, amely szerint mindenkinek

joga van az élethez és az emberi méltósághoz. Mindezek alapján, valamennyi szempontot, így a bírói gyakorlatot is figyelembe véve, a törvényszék megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása jöhetett szóba, amelynek tartamát a törvényszék a középérték alatt, azonban a törvényi minimum felett helytállóan állapított meg 6 évben, ennek indokaival az ítéltábla egyetértett. A kiszabott szabadságvesztés büntetés és annak tartama kellő, de egyben elegendő is, lényeges enyhítésére nem volt alap, a vádlott rendezett személyi körülményei ellenére sem, különösen a generális prevenció biztosíthatósága érdekében. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés ugyancsak törvényes volt és arányban álló a szabadságvesztés tartamával.

[29] Helyesen és a jogszabályoknak megfelelően rendelkezett továbbá a törvényszék a feltételes szabadság lehetőségéből való kizártságról, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról és a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről is, e rendelkezései korrekciót ugyancsak nem igényeltek.

[30] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a rendelkező részben foglaltak szerint - a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, azzal, hogy a bíróság a határozatát egységes tárgyaláson hozta, tekintve, hogy a Be. 561. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 514. § (1) bekezdésében és 553. §-ában foglaltakra is, a tárgyalás egységes egésznek tekintendő megnyitása és berekesztése között, korrigálta továbbá az érdemi tárgyalási napok megjelölését, mivel 2025. október 29. napján nem tartott érdemi tárgyalást az elsőfokú bíróság, végül feltüntette az előkészítő ülés napját is, tekintve, hogy a törvényszék a vádlott személyi adatait a 2025. március 18. napján megtartott előkészítő ülésen rögzítette.

[31] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig lakóhelyére elrendelt bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról rendelkezett a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései, valamint a (3) bekezdés a) pontja alapján.

[32] A védelmi fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült védői díj megfizetésére az állam javára.

[33] A határozat elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2026. június 30.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 2.B.473/2024/26. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen végzésével a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. június 30.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke

